

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ANATOMIA DE UNA CAIDA

Anatomie d'une chute

França, 2023

Direcció: Justine Triet

Guió: Arthur Harari, Justine Triet

Intèrprets: Sandra Hüller, Swann Arlaud, Samuel Theis, Milo Machado Graner

Durada: 150 min

Gènere: thriller

Idioma: anglès, francès

Data d'estrena: 06/12/2023

Secrets d'un matrimoni

La idea d'efectuar l'anatomia d'un cas remet a una vella gran pel·lícula judicial d'Otto Preminger, *Anatomía de un asesinato* del 1959, en què James Stewart era un pobre advocat que defensava un militar acusat d'assassinar el presumpte violador de la seva dona. El concepte d'anatomia en aquell cas tenia a veure amb la idea forense de dissecció d'uns fets, analitzant totes les parts del cos fins que al final emergeixi certa possibilitat del que veritablement va passar.

Anatomía de una caída, la quarta pel·lícula de la brillant cineasta francesa Justine Triet, també mostra una anatomia judicial, però el que és important no és tant la dissecció dels jocs judicials com la possibilitat d'establir una reflexió sobre la moral que pot arribar a aparèixer un cop s'ha acabat tot el procés de dissecció dels fets. El cas que es posa a judici sembla molt simple, sense dificultats. Una escriptora especialista en obres d'autoficció viu amb el seu marit, un escriptor frustrat, i en companyia del seu fill petit que va patir un accident que el va afectar la visió. Un dia, el marit cau de les golfes i s'obre el cap després de colpejar-se amb la teulada del porxo d'entrada de la casa. En principi podria ser un suïcidi, però també hi ha la hipòtesi que hagi estat un assassinat i en aquest cas la dona es converteix en sospitosa. L'esposa —excel·lent Sandra Hüller, la protagonista de *Toni Erdman*— és acusada d'un presumpte homicidi i s'ha d'enfrontar a un judici que trasbalsarà la seva vida. L'altre testimoni fonamental del cas és el nen que era a casa, que no pot veure res, però ho pot escoltar tot i que durant el judici es troba obligat a submergir-se en un autèntic bany de realitat sobre els aspectes més foscos de la vida dels seus pares.

Tot i que prop d'una hora i mitja del seu metratge se centra en el desenvolupament del judici, el gran gir que fa Justine Triet i que converteix la seva proposta en excepcional no és cap altre que utilitzar l'artefacte judicial per dur a terme una anatomia de la parella. A mesura que la pel·lícula avança sembla com si ens trobéssim davant una obra d'Ingmar Bergman, una mena de continuació de *Secretos de un matrimonio*. Al llarg del judici descobrim les tensions internes que vivia la parella. Ens assabentem

de com el triomf de l'escriptora aixecava la gelosia del marit que veia reflectida la seva pròpia mediocritat en el procés de projecció pública de la seva esposa. El nen era al mig de les disputes de la parella, va escoltar moltes coses, però la seva innocència no el deixava entendre a fons que és el que veritablement passava. El judici no serà un camí cap a la vida adulta, sinó un procés de perversió de la innocència.

Anatomía de una caída no és la clàssica pel·lícula que necessita complaure a l'espectador a partir de l'afirmació d'una veritat que es troba reflectida en la sentència final. La pel·lícula no té una clara intriga criminal, ni tan sols vol escurar el drama, sobretot funciona com una lúcida crònica dels secrets del matrimoni, però també la podem veure com una reflexió sobre el dolor que implica recordar uns fets foscos. Podem entendre-la com una obra dura que ens parla del dolor moral que implica sotmetre's a la fredor de la justícia i a les múltiples incerteses que plantegen els diferents testimonis. *Anatomía de una caída* acaba sent una brillantíssima pel·lícula, perfectament ajustada i mesurada. Una pel·lícula que, com les hipotètiques novel·les d'autoficció que escriu la protagonista, també ens parla de com podem apropiarnos de la ficció de la realitat per aconseguir, a partir dels seus mecanismes, mostrar el desgast que el patiment implica en les relacions afectives.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona